

пление-то: „Тойзи е славный и светый денъ първый подиръ съботѣ, царь и господь, празникъ надъ праздницы-тѣ, и слава надъ славы-тѣ, въ кой-то благославамы Христа до вѣка.

Въ тѣзи пѣснь радватъ са и два-та Сіона, но новый-а са вѣнчава съзъ слава, съ кой-то не може да са сравни слава-та на старый-а: „погледай наоколо, Сіоне, и виждь: защото ето дойдохъ къмъ тебе като свѣтила богосвѣтли, отъ западъ и сѣверъ и морета и истокъ, твои-тѣ чеда, кои-то въ тебе благославатъ Христа до вѣка.“

„Свѣтлѣй са, свѣтлѣй са новый Иерусалиме, защото слава-та господна та огрѣва; играй сега и весели са, Сіоне, а ты, чиста Богородице, радвай са ради воскресение-то на рожба-та си.“

Какво може да са сравни съ тѣзи высокъ утреннѣ! дѣховна радость обзема сѣкого, сѣкій е радъ, да искаже онова, кое-то остица, и вмѣсто дѣмы текатъ отъ уста-та пѣсни; сѣкій въ злиградилъ предъ господа както нѣкогиси Давидъ предъ ковчегъ-а на завѣтъ-а, защото народъ-а божій сега види, че стари-тѣ пророчества са изпълнихъ на Христа. Като са на запрени-тѣ, кои-то много време лежахъ въ грознѣ-тѣ тъмницѣ, наеднаждѣ отворихъ врата-та, и са показа онзи, кой-то ги е избавилъ, — тѣ отъ радость дохождатъ отъ възъ себе: хвърлатъ оковы-тѣ отъ себе, и падватъ предъ крака-та на избавитель-а си, или пакъ въ обатѣ-та единъ другимѣ, и скачатъ и плачатъ и са смѣятъ и пѣятъ, и пращатъ си единъ другій, и са